

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) J. T., b) Za Dašice zdravější**, občanské sdružení, se sídlem Družstevní 743, Dašice, obou zastoupených Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2007, č. j. 486-II/550/07-Mor, o povolení k uvedení velkého zdroje znečištění ovzduší do trvalého provozu, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **KATAFORESIS CZ, s.r.o.**, se sídlem Jungmannova 448, Dašice, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2009, č. j. 8 Ca 368/2007 – 62,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2009, č. j. 8 Ca 368/2007 – 62, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno jím vydané rozhodnutí ze dne 19. 9. 2007, č. j. 486-II/550/07-Mor. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“) ze dne 25. 6. 2007, č. j. 27876-6/2007/OŽPZ/NE, jímž krajský úřad vydal povolení k uvedení velkého zdroje znečištění ovzduší pod názvem „Kataforesní linka v Dašicích a úpravy technologie spočívající v instalaci zařízení na emisních pachů obsažených ve výstupních

plynech polymerizační pece“, jehož provozovatelem je společnost KATAFORESIS CZ, s. r. o., osoba zúčastněná na řízení, do trvalého provozu a stanovil podmínky trvalého provozu. Změna provedená žalovaným spočívala ve vypuštění věty „Provozovatel je jediný účastník tohoto správního řízení dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o správním řádu.“ ze třetího odstavce výrokové části rozhodnutí krajského úřadu. V ostatním zůstalo napadené rozhodnutí beze změny.

Stěžovatel označuje za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). V jejím úvodu konstatuje závěry jiného rozsudku městského soudu týkajícího se předcházejícího rozhodnutí v téže věci, a to povolení zkušebního provozu kataforesní linky (sp. zn. 5 Ca 9/2007). V této věci městský soud ke dvěma základním otázkám – vymezení účastníků řízení a vyžádání stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (dále jen „stanovisko EIA“) – uvedl, že za účastníka byl do řízení přibrán každý, kdo se správnímu orgánu přihlásil jako účastník řízení, a posouzení dle procesu EIA musí vyžádat stavební úřad. V nyní projednávané věci však městský soud rozhodl zcela opačně, aniž by to relevantně odůvodnil.

Okruh účastníků řízení byl dle názoru stěžovatele stanoven v souladu s právními předpisy, nebyl důvod k jeho změně nebo doplnění. Stěžovatel s ohledem na zásadu hospodárnosti správního řízení změnil rozhodnutí krajského úřadu ve prospěch účastníků řízení, které krajský úřad vyloučil s odůvodněním, že neobdržel novou žádost občanského sdružení o poskytování informací u zahajovaných řízení podle ustanovení § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění. V tomto případě nebylo možno alespoň přibližně vymežit území zasažené pachovými látkami, proto bylo těžké vymežit i okruh případných účastníků řízení. Stanovisko podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“) měl již dříve vyžadovat stavební úřad. Podkladovým rozhodnutím podle zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) nelze podle stěžovatele napravit pochybení stavebního úřadu, které nastalo v minulosti.

Městský soud dále pouze vágně přisvědčil námitce žalobců, že se stěžovatel řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, které uplatnili v odvolacím řízení. Dle tvrzení stěžovatele je však situace zcela opačná, neboť na každou námitku bylo bod po bodu v odůvodnění jeho rozhodnutí reagováno. Městský soud přitom neuvedl, se kterými námitkami se stěžovatel nevypořádal, popř. kde ve své argumentaci pochybil. Konečně též soudem odmítnuté tvrzení stěžovatele, že poškozování zdraví obyvatel nebylo nikdy v průběhu správního řízení prokázáno, je zcela podloženo. Dotčenými orgány byl řešen pouze obtěžující vliv pachových látek, který se projevoval občas.

Žalobci v úvodu svého vyjádření ke kasační stížnosti deklarují, že rozsudek městského soudu považují za správný a zákonný. K otázce účastníků řízení uvádějí, že městský soud shledal nesprávnost postupu stěžovatele v tom, že stěžovatel nezrušil prvostupňové rozhodnutí a pouze rozšířil okruh účastníků řízení, čímž žalobcům upřel jednu instanci. Stěžovatel v kasační stížnosti tento argument městského soudu nijak

nevyvrací. Ve správním řízení stěžovatel vyšel z principu, že, pokud si není jist okruhem osob dotčených na svých právech, pak pro jistotu nevezal za účastníka řízení nikoho z dotčených. Tento přístup žalobci označují jako rozporný s právem na spravedlivý proces. Restriktivní pojetí vymezení okruhu účastníků řízení (odpovídající přístupu stěžovatele) bylo podle žalobců také důvodem, proč Ústavní soud pro porušení ústavního práva na spravedlivý proces zrušil definici „sousedů“ ve stavebním zákoně. Žalobci tvrdí, že není možné, aby státní orgány aplikovaly restriktivní výklad účasti v řízení oproti řádnému širšímu výkladu, který je navíc konformní s Aarhuskou úmluvou.

Ke druhé zásadní otázce, podkladovému stanovisku EIA, žalobci konstatují, že stěžovatel své rozhodnutí řádně neodůvodnil, neuvedl relevantní důvody a úvahy, které ho vedly k závěru, že stanovisko EIA zde nebylo potřeba. K realizaci záměru dle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. jsou dle právního názoru žalobců nezbytná povolení orgánu ochrany ovzduší, stavebního úřadu a dalších orgánů, a to kumulativně. Všechna tato rozhodnutí jsou nutná k provedení záměru, a tedy mohou být vydána, pouze na podkladě stanoviska EIA. Ze skutečnosti, že v některých dokumentech bylo stanovisko EIA požadováno ke kolaudaci (jako náprava skutečnosti, že nebylo opatřeno dříve), ještě neplyne, že by tím mohl být derogován zákonný požadavek na provedení posouzení před vydáním povolení provozu. Nadto kolaudační řízení proběhlo, aniž by stavební úřad stanovisko EIA opět vyžadoval. I z toho je patrné, že stěžovatel považuje stav, kdy kolaudace proběhla bez stanoviska EIA, za správný, a to přesto, že dříve uvedl, že stanovisko EIA mělo být vyžádáno ke kolaudačnímu řízení. Stěžovatel si tak sám odporuje.

Žalobci se dále rovněž vyjadřují k rozsudku městského soudu sp. zn. 5 Ca 9/2007, který se týkal povolení zkušebního provozu předmětné kataforesní linky. V tomto rozsudku byl dle jejich názoru soudem zaujat přehnaně pozitivistický přístup. Podle žalobců nic nevyklučuje, aby stanovisko EIA bylo podkladem jak pro rozhodnutí A (rozhodnutí orgánu ochrany ovzduší), tak i pro rozhodnutí B (rozhodnutí v kolaudačním řízení), kterému slouží rozhodnutí A jako podklad. Znalost stanoviska EIA by při povolování provozu zdroje znečišťování ovzduší přispívala k lepší ochraně ovzduší. Žalobci v tomto odkazují i na rozsudek Nevyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 - 83, týkající se otázky nutnosti stanoviska EIA jakožto podkladu rozhodnutí, která jsou sama podkladem pro navazující řízení podle stavebního zákona. Soud dovodil, že jestliže se jedná o autoritativní rozhodnutí, která jsou pro stavební úřad závazná a jejichž podmínky musí stavební úřad převzít, aniž by si sám činil úsudek o otázce, která je v daném podkladovém rozhodnutí (aktu) řešena, jedná se o akt, který musí mít také jako nezbytný podklad stanovisko EIA. Závěry stanoviska, které se věnují otázce řešené podkladovým rozhodnutím, totiž už nemohou být volně posuzovány v navazujícím řízení stavebním úřadem, který danou otázku neposuzuje a její řešení plně přejímá z podkladového rozhodnutí. Městský soud v předmětném rozhodnutí dle žalobců nevysvětlil, proč by povolení podle zákona o ochraně ovzduší nemělo být považováno za rozhodnutí nebo opatření nutné k provedení záměru ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb. V tomto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel v replice na vyjádření žalobců opakuje, že v otázce týkající se procesu EIA dospěl v žalovaném rozhodnutí k názoru, že povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší nemůže být rozhodnutím nebo opatřením nutným k provedení záměru ve smyslu § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., neboť stanovisko podle tohoto ustanovení měl vyžadovat stavební úřad. Podkladovým rozhodnutím podle zákona o ochraně ovzduší nelze napravit pochybení příslušného stavebního úřadu, které nastalo v minulosti. Snahou zúčastněných správních orgánů za účasti veřejného ochránce práv byla tehdy náprava tohoto pochybení a východiskem byl požadavek na zpracování stanoviska EIA ke kolaudačnímu řízení. Ten byl v žalobou napadeném rozhodnutí respektován. Stavební úřad pak dne 15. 10. 2007 vydal kolaudační rozhodnutí, a to aniž by respektoval výsledek předchozích jednání. K podnětu žalovaného krajský úřad v přezkumném řízení kolaudační rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně. Ministerstvo pro místní rozvoj jako příslušný ústřední orgán státní správy rozhodnutí krajského úřadu k odvolání provozovatele kataforesní linky, osoby zúčastněné na řízení, zrušilo a přezkumné řízení zastavilo. V odůvodnění přiznalo pochybení stavebního úřadu, avšak konstatovalo, že stěžovatele (Ministerstvo životního prostředí) nelze v kolaudačním řízení považovat za dotčený orgán státní správy, jelikož kolaudační rozhodnutí není navazujícím řízením ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb. Takovým řízením podle Ministerstva pro místní rozvoj může být jen územní řízení, popř. stavební řízení anebo řízení o odstranění stavby (není-li a priori vyloučeno dodatečné povolení stavby).

Osoba zúčastněná na řízení vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele nepodala.

Z předložené spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

V červnu 2003 stavební úřad Městského úřadu Dašice (dále jen „stavební úřad“) osobě zúčastněné na řízení dodatečně povolil stavební úpravy a změny stavby výrobní haly, které byly provedeny bez povolení. Jelikož stavební úřad do okruhu dotčených orgánů státní správy opomněl zařadit orgán ochrany ovzduší, zrušil v červnu 2004 svůj souhlas s užíváním stavby. V březnu 2005 stavební úřad vyzval osobu zúčastněnou na řízení k předložení stanoviska krajského úřadu k povolení prozatímního užívání stavby ke zkušebnímu provozu. Poté, co bylo zahájeno řízení o vydání stanoviska, resp. povolení, stavební úřad v prosinci 2005 přerušil řízení o prozatímním užívání stavby výrobní haly do vydání pravomocného rozhodnutí (povolení) krajským úřadem.

V červenci 2006 krajský úřad povolil uvedení kataforesní linky do zkušebního provozu a schválil plán provozovatele na snižování emisí. Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2006 stěžovatel změnil rozhodnutí krajského úřadu tak, že zkrátil dobu realizace plánu snižování emisí, v ostatním zůstalo odvoláním napadené rozhodnutí krajského úřadu beze změny. V červnu 2007 krajský úřad povolil uvedení kataforesní linky do trvalého provozu. Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2007 stěžovatel změnil toto rozhodnutí krajského úřadu tak, že ze třetího odstavce výrokové části rozhodnutí krajského úřadu vypustil větu „Provozovatel je jediný účastník tohoto správního řízení dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o správním řádu.“. V ostatním zůstalo napadené rozhodnutí beze změny.

Žalobou podanou v této věci k městskému soudu tedy nebylo napadeno rozhodnutí vydané v územním řízení, stavebním řízení ani kolaudačním řízení. Žaloba směřovala proti poslední zmíněnému rozhodnutí stěžovatele o odvolání proti rozhodnutí, jímž krajský úřad jako dotčený orgán státní správy (orgán ochrany ovzduší) povolil uvedení kataforesní linky do trvalého provozu podle zákona o ochraně ovzduší.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že v projednávané věci musel přisvědčit především žalobním námitkám týkajícím se procesních pochybení vyplývajících z Aarhuské úmluvy. Tím, že stěžovatel prvostupňové rozhodnutí nezrušil, nýbrž pouze změnil, nezákonnost neodstranil. Stěžovatel přiznal některým účastníkům (žalobcům) účastenství v řízení, sám s nimi vedl samostatné správní řízení o odvolání, čímž však tito účastníci byli de facto připraveni o jednu instanci. Kromě toho stěžovatel vedl řízení jen s některými účastníky a většinu účastníků přitom opomněl. Městský soud dále uvedl, že v roce 2002 zahájil stavební úřad řízení o odstranění stavby výrobní haly, v níž se nachází provoz osoby zúčastněné na řízení, v roce 2004 vydal souhlas k zahájení zkušebního provozu, stavba nebyla zkolaudována. V daném případě tak podle názoru soudu došlo k porušení zákona č. 100/2001 Sb. a stavebního zákona, jelikož bez stanoviska EIA nelze vydat územní rozhodnutí ani stavební povolení. Městský soud rovněž přisvědčil námitce žalobců, že stěžovatel se řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami uplatněnými v odvolacím řízení a tímto svým postupem způsobil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí.

Obiter dictum připojil, že se nedomnívá, že požadovaný proces EIA ponese jisté stopy formálnosti vzhledem k tomu, že zákon č. 100/2001 Sb., resp. jeho ustanovení § 3, označuje za předmět zmiňovaného procesu záměr stavby, činnosti nebo technologie, a tedy je na místě je požadavek, aby proces EIA proběhl před realizací stavby, činnosti nebo technologie. Stanovisko EIA lze podle názoru soudu vyžadovat i poté, kdy je zdroj znečištění ovzduší několik let provozován na základě souhlasu k zahájení zkušebního provozu bez časového omezení vydaného stavebním úřadem podle stavebního zákona. Povinností orgánů ochrany přírody po vznesení požadavku na zpracování stanoviska EIA měla být náprava chyby stavebního úřadu, a to okamžitě, tj. neodkládat zahájení procesu EIA až na zahájení kolaudačního řízení. Městský soud rovněž odmítl tvrzení stěžovatele, že poškozování zdraví obyvatel nebylo nikdy v průběhu správního řízení prokázáno. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí totiž nelze zjistit, že by se stěžovatel touto otázkou hlouběji zabýval. Stěžovatel koneckonců přiznal, že bylo rozhodováno bez nezbytně nutného zjištění stavu věci, a proto možná odmítal rozhodovat na základě stanoviska EIA, neboť by na základě zjištěných vlivů nemohl tvrdit, že nedochází k poškozování zdraví obyvatel, a nemohl by proto nezákonně vyhovět provozovateli (osobě zúčastněné na řízení).

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v nedostatku důvodů. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je důvodná.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal na straně městského soudu pochybení, pro která bylo nutno napadený rozsudek zrušit, považoval zdejší soud za vhodné strukturovat odůvodnění svého rozhodnutí tak, aby bylo patrné, jaké žalobní body byly obsaženy v žalobě a jak se s nimi následně vypořádal městský soud.

První žalobní námitka žalobců se týkala chybně vymezeného okruhu účastníků řízení. Do něj podle žalobců patří všichni, jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, tedy všichni, u nichž je dotčeno právo na příznivé životní prostředí. Krajský úřad však vymezil okruh účastníků řízení velmi úzce a opomenutým účastníkům tak podstatně ztížil, až znemožnil obranu jejich práva na příznivé životní prostředí. Stěžovatel uvedenou nezákonnost neodstranil a sám vedl řízení jen s některými účastníky, většinu účastníků přitom opomněl. Městský soud k této námitce zopakoval, že stěžovatel sám vedl s některými účastníky samostatné řízení o odvolání, z čehož dovodil, že tito účastníci byli de facto připraveni o jednu instanci. Kromě toho je dle městského soudu ze str. 5 napadeného rozhodnutí zřejmé, že stěžovatel vedl řízení jen s některými účastníky a většinu přitom opomněl.

Z textu žaloby přitom nijak nevyplývá, že by se žalobci cítili být dotčeni tím, že s nimi nebylo vedeno správní řízení ve dvou stupních. Podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. však krajský soud bez návrhu vyslovuje toliko nicotnost rozhodnutí správního orgánu, nikoli nezákonnost. Pokud však žalobci namítali nesprávně určený okruh účastníků řízení, tedy podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. byl městský soud oprávněn (a povinen) posuzovat zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí jen v mezích takto formulované žalobní námitky. Městský soud dále upozorňuje na stranu 5 žalobou napadeného rozhodnutí, z níž je zřejmé, že stěžovatel vedl řízení jen s některými účastníky. Stěžovatel přitom na straně 5 svého rozhodnutí nejprve krátce konstatuje, jakým způsobem byl ve správním řízení stanoven okruh účastníků řízení a dále již popisuje skutkový stav věci. Žalobci v žádném případě nenamítali, že přímo oni nebyli účastníky řízení, případně, že opomenutím některého z účastníků byli zkráceni na svých právech. Městský soud se tedy vyjadřoval k otázce, která nebyla ze strany žalobců učiněna předmětem řízení, nebyla ani otázkou, kterou se ve správním soudnictví může soud zabývat ex offio (nepřezkoumatelnost, nicotnost). Tím městský soud porušil zákonem stanovenou povinnost (§ 75 odst. 2. s. ř. s.) a dále též právo účastníků na rovné postavení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.) a zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pro úplnost je možno dodat, že samotné vypořádání se s touto otázkou ze strany městského soudu bylo též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vzhledem k výše uvedené vadě řízení se Nejvyšší správní soud nemohl věcně vyjadřovat ke kasačním námitkám, směřujícím do závěrů městského soudu, které nebyl oprávněn při respektování dispoziční zásady vůbec vyslovit.

V další žalobní námitce žalobci uvedli, že rozhodnutí krajského úřadu a následně i stěžovatele byla vydána v rozporu s ustanovením § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., jelikož tato rozhodnutí o povolení kataforesní linky do zkušebního provozu nebylo možno vydat bez stanoviska EIA. Městský soud k tomuto bodu v odůvodnění svého rozsudku toliko uvedl, že v daném případě došlo k porušení zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (zákon č. 100/2001 Sb.) a stavebního zákona, jelikož bez stanoviska EIA nelze vydat územní rozhodnutí ani stavební povolení. Následně již jen přesně citoval dikci ustanovení § 10 odst. 3 a 4 zákona č. 100/2001 Sb. a až v rámci obiter dicta konstatoval, že povinností orgánů ochrany přírody po vznesení požadavku na zpracování stanoviska EIA mělo být napravení chyby stavebního úřadu. Orgány ochrany přírody tak měly učinit okamžitě, neodkládat zahájení procesu EIA na zahájení kolaudačního řízení. I v této části je ovšem rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož z něj nelze seznat, jakými úvahami byl městský soud při svém rozhodování v této věci veden a o jaké závěry své rozhodnutí opřel. Nejvyšší správní soud na tomto místě v žádném případě nepředjímá, že by závěr městského soudu nebyl správný, trvá však na tom, aby byl řádně odůvodněn. Pro další řízení a právní posouzení věci lze městský soud odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný ve věci 9 As 15/2010, týkající se téže věci, konkrétně časově předcházejícího povolení k uvedení kataforesní linky do zkušebního provozu.

Stejně tak městský soud přisvědčil i té námitce žalobců, že se stěžovatel dostatečně nezabýval všemi namítanými vadami rozhodnutí krajského úřadu. Ani k tomuto závěru však nepřipojil žádné odůvodnění, a proto je také v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Žalobci na stejném místě žaloby poukázali na tvrzení stěžovatele, že údajné poškozování zdraví obyvatel provozem kataforesní linky nebylo nikdy prokázáno, přestože podle žalobců „*toto tvrzení je založeno na skutečnosti, že žalovaný a ani orgán ochrany ovzduší nikdy nezjišťovali vlivy znečištění ovzduší na zdraví obyvatel, a proto je nemá prokázány*“. Městský soud na tuto námitku reagoval v rámci obiter dicta, a to tak, že poškozování zdraví obyvatel nebylo nikdy v průběhu správního řízení prokázáno; z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak nelze zjistit, že by se stěžovatel touto otázkou hlouběji zabýval. Stěžovatel v kasační stížnosti v reakci na uvedené tvrdí, že jím zmíněný závěr je zcela podložen. Městský soud se však nemusel touto námitkou vůbec věcně zabývat. Je formulována příliš obecně, žalobci pouze tvrdili, jak měl správní orgán postupovat a nepostupoval, a nikoli, že byli tímto postupem zkráceni na svých právech a jakým způsobem se postup správních orgánů odrazil v jejich právní sféře. Kasační soud se proto k tomuto bodu blíže nevyjadřuje.

Nejvyšší správní soud tak z výše uvedených důvodů rozsudek městského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v něm povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž je dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán, znovu posoudit žalobní návrh žalobců, především přezkoumatelným způsobem vypořádat vznesené žalobní námitky. K věcnému posouzení některých z nich kasační soud odkazuje na svůj rozsudek vydaný v řízení vedeném pod sp. zn. 9 As 15/2010, v němž šlo o přezkum jiného rozhodnutí vydaného v téže věci.

V novém rozhodnutí pak městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu